

Hoge Raad, 23 februari 1990, Hameco v SKF

PROCESRECHT

Nevenvordering: lijst afnemers

een deugdelijk middel om na te gaan of gedaagde aan de veroordeling de zaken terug te nemen voldoet

De rechter kan op vordering van degene jegens wie een onrechtmatige daad is gepleegd, naast een veroordeling om zaken door middel waarvan de onrechtmatige daad is gepleegd van afnemers terug te nemen, de aansprakelijke persoon veroordelen op een door de rechter te bepalen wijze een lijst van afnemers van die zaken te verstrekken. Zulks vormt, zoals het hof het uitdrukt, een deugdelijk middel om na te gaan of gedaagde aan de veroordeling de zaken terug te nemen voldoet en daarmee een aanvaardbaar zijdelings middel om nakoming van deze veroordeling te verzekeren. De rechter zal bij zijn beslissing omtrent zulk een vordering moeten letten op de wederzijdse belangen en de verdere omstandigheden van het geval, zoals de aard en de ernst van de onrechtmatige daad en het belang van de aansprakelijke persoon zijn commerciële gegevens niet aan de concurrentie ter beschikking te stellen. Blijkens zijn r.o. 5 heeft het hof dit gedaan.

Vindplaatsen: NJ 1990, 664, m.nt Verkade

Hoge Raad, 23 februari 1990

(Ras, Hermans, Bloembergen, Boekman, Davids;)

(...)

Hameco BV, te Alblasterdam, eiseres tot cassatie, adv. Mr. J.L. de Wijkerslooth, tegen

Smith Kline en French Laboratories Ltd, te Welwyn Garden City, Groot-Brittannie, verweerster in cassatie, adv. Mr. C.J.J.C. van Nispen

(...)

1. Het geding in feitelijke instanties

Verweerster in cassatie — verder te noemen SKF — heeft bij exploit van 11 dec. 1986 eiseres tot cassatie — verder te noemen Hameco — te zamen met enige anderen die in cassatie geen partij meer zijn, in kort geding gedagvaard voor de Pres. van de Rb. te Rotterdam en gevorderd — kort samengevat —

1. Hameco te verbieden inbreuk te maken op het Nederlands octrooi no 162.073 van SKF, in het bijzonder door de vervaardiging, verhandeling en het in voorraad hebben van cimetidine bevattende geneesmiddelen,

2. Hameco te veroordelen om uiterlijk binnen veertien dagen na betekening van het te dezen te wijzen vonnis aan de advocaat van SKF te doen toekomen een volledige lijst met de namen en adressen van al diegenen aan

wie zij cimetidinetabletten hebben afgeleverd met vermelding van data en hoeveelheden en

3. Hameco te bevelen de door hen geleverde cimetidinetabletten van hun afnemers terug te nemen, aan het verkeer te onttrekken en aan de advocaat van SKF bewijs te leveren dat aan dit bevel is voldaan, een en ander op verbeurte van dwangsommen.

Nadat Hameco tegen de vorderingen verweer had gevoerd, heeft de Pres. bij vonnis van 12 jan. 1987 in k.g. de gevraagde voorzieningen toegewezen.

Tegen dit vonnis heeft Hameco hoger beroep ingesteld bij het Hof te 's-Gravenhage.

Bij arrest van 28 april 1988 heeft het hof het vonnis van de Pres. van de Rb. te Rotterdam van 12 jan. 1987 bekrachtigd.

(...)

3. Beoordeling van het middel

Bij zijn door het hof bekrachtigde vonnis heeft de Pres. — kort samengevat — Hameco verboden inbreuk te maken op een octrooi van SKF, Hameco bevelen afgeleverde cimetidinetabletten van haar afnemers terug te nemen en aan het verkeer te onttrekken en Hameco veroordeeld aan de advocaat van SKF een volledige lijst te doen toekomen met de namen en adressen van al degenen aan wie zij die tabletten heeft afgeleverd.

Onderdeel 1 bevat slechts een inleiding. Onderdeel 2 komt klaarblijkelijk niet op tegen het bevel de tabletten terug te nemen en aan het verkeer te onttrekken, maar betoogt dat de veroordeling om de lijst met namen en adressen te verstrekken 'rechtens onjuist dan wel onvoldoende gemotiveerd is', nu het hof niet heeft vastgesteld dat Hameco onrechtmatig jegens SKF zou handelen door deze lijst niet aan SKF of haar advocaat te doen toekomen.

Het onderdeel faalt, omdat voor zulk een veroordeling zulk een onrechtmatig handelen jegens SKF niet vereist was. De rechter kan op vordering van degene jegens wie een onrechtmatige daad is gepleegd, naast een veroordeling om zaken door middel waarvan de onrechtmatige daad is gepleegd van afnemers terug te nemen, de aansprakelijke persoon veroordelen op een door de rechter te bepalen wijze een lijst van afnemers van die zaken te verstrekken. Zulks vormt, zoals het hof het uitdrukt, een deugdelijk middel om na te gaan of gedaagde aan de veroordeling de zaken terug te nemen voldoet en daarmee een aanvaardbaar zijdelings middel om nakoming van deze veroordeling te verzekeren.

De rechter zal bij zijn beslissing omtrent zulk een vordering moeten letten op de wederzijdse belangen en de verdere omstandigheden van het geval, zoals de aard en de ernst van de onrechtmatige daad en het belang van de aansprakelijke persoon zijn commerciële gegevens niet aan de concurrentie ter beschikking te stellen. Blijkens zijn r.o. 5 heeft het hof dit gedaan. 's Hof's oordeel geeft dan ook niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Verder kan het wegens zijn verwevenheid met waarderingen van feitelijke aard in cassatie niet op zijn juistheid worden getoetst. Het is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Met name was het hof niet gehouden uitdrukkelijk in te gaan op de bij plei-

doel in appel gedane suggestie de namen en adressen te verstrekken aan een neutrale instelling, bijv. een accountant. De onderdelen 3 en 4 stuiten hierop af.

4. Beslissing

De HR:

verwerpt het beroep;

veroordeelt Hameco in de kosten van het geding in cassatie, tot op deze uitspraak aan de zijde van SKF begroot op f 456,30 aan verschotten en f 2500 voor salaris.

Conclusie Advocaat-Generaal Asser

1. Inleiding

1.1. De Pres. van de Rotterdamse Rb. heeft bij zijn in dit k.g. gewezen vonnis feiten vastgesteld, die ook in cassatie tot uitgangspunt kunnen dienen en die ik als volgt samenvat.

1.1.1. Verweerster in cassatie — SKF — is houdster van het Nederlands octrooi 162.073 voor een werkwijze voor het bereiden van geneesmiddelen met histamine-receptor blokkerende activiteit, de aldus verkregen geneesmiddelen en de bereiding van daarvoor geschikte actieve verbindingen.

1.1.2. Tot de onder de bescherming van dit octrooi vallende verbindingen behoort mede de stof 'cimetidine'.

1.1.3. SKF is hier te lande bij uitsluiting krachtens dit octrooi gerechtigd cimetidine bevattende geneesmiddelen o.m. te bereiden, in het verkeer te brengen en te verhandelen.

1.1.4. Hameco heeft in strijd gehandeld met dit uitsluitend recht van SKF door zonder toestemming van laatstgenoemde flacons met cimetidine-tabletten, welke haar evenmin met toestemming van SKF in 1986 waren verkocht door Pharmon BV, door te verkopen aan apotheken en apotheekhoudende artsen in Nederland.

1.2. In k.g. door SKF voor eerdergenoemde president gedaagd, is Hameco bij vonnis van de president van 12 jan. 1987 te zamen met haar medegegdaagde Pharmon, dier bestuurder J.F. van der Elst, en haar eigen bestuurder, H. van den Ende, (kort samengevat) verboden inbreuk te maken op het octrooi van SKF, in het bijzonder de vervaardiging, verhandeling en het in voorraad hebben van cimetidine bevattende geneesmiddelen, en is zij te zamen met Pharmon veroordeeld om uiterlijk tien dagen na de betekening van het vonnis aan de advocaat van SKF een volledige lijst te doen toekomen met de namen en adressen van al diegenen aan wie zij cimetidinetabletten hebben afgeleverd zulks met vermelding van data en hoeveelheden. Verder is Hameco en Pharmon bevolen om de door hen afgeleverde cimetidinetabletten van hun afnemers terug te nemen, aan het verkeer te onttrekken en aan de advocaat van SKF bewijs te leveren dat aan dit bevel is voldaan. Aan een en ander verbond de president tenslotte een dwangsom.

1.3. Van dit vonnis zijn Hameco en haar bestuurder Van den Ende in appel gekomen bij het Haagse Hof. Tevergeefs echter, want bij arrest van 28 april 1988 heeft het hof het vonnis bekrachtigd.

1.4. Alleen Hameco heeft zich tijdig (Binnen zes weken, art. 295 Rv.) tegen dit arrest voorzien in cassatie met een uit vier onderdelen opgebouwd middel. SKF heeft het middel bestreden.

2. Bespreking van het cassatiemiddel

2.1. Het middel keert zich uitsluitend tegen de beslissing van het hof op het subsidiair door Hameco gevoerde betoog met betrekking tot de bijkomende veroordeling tot het overleggen van een volledige lijst met de namen en adressen van al diegenen aan wie zij cimetidinetabletten heeft afgeleverd zulks met vermelding van data en hoeveelheden. Die beslissing is te vinden in r.o. 5 die dan ook het doelwit vormt van de door het middel afgeschoten pijlen.

2.2. Het hof overweegt daar, na een weergave van het desbetreffende betoog, dat het overleggen van een lijst van afnemers voor SKF een deugdelijk middel oplevert om na te gaan of Hameco aan haar verplichtingen voldoet en dat SKF er belang bij heeft dat zij er niet afhankelijk van behoeft te zijn of dit bij enige gelegenheid blijkt. Het belang van Hameco om haar 'commerciële gegevens' niet aan de concurrentie ter beschikking te stellen, acht het hof van minder gewicht omdat naar zijn oordeel Hameco wist dat zij door aflevering van de tabletten inbreuk maakte op het octrooi van SKF.

2.3. Tot laatstbedoeld oordeel, dat Hameco 'desbewust' — art. 43 Rijksoctrooiwet — inbreuk had gemaakt, kwam het hof in r.o. 4 naar aanleiding van de appalgrievens 5–7 van Hameco. (De grieven 1–4 waren door Van den Ende voorgesteld en spelen in cassatie geen rol.) Met name in de toelichting op de zesde grief was met een beroep op art. 43 ROW betoogd dat het bevel een lijst van afnemers over te leggen, betreft een bevel dat strekt 'ter voorkoming of vermindering van schade' en dat dit eerst van toepassing kan raken nadat de inbreukmaker 'desbewust is gemaakt'. In de toelichting op de zevende grief (Zie de memorie van grieven, p. 8 en de pleitnotities in appel van Mr. Den Hertog, p. 9.) — die subs., nl. voor het geval dat het hof zou aannemen dat Hameco ook als zij niet desbewust had gehandeld, verplicht kon worden haar afnemers te bewegen de geleverde producten te retourneren, was voorgedragen — werd er op gewezen (ik vat samen) dat dan een belangenafweging diende plaats te vinden en dat daarbij met betrekking tot de vraag of Hameco verplicht kon worden een lijst met haar afnemers aan SKF over te leggen, de doorslag diende te geven het belang van Hameco 'om commercieel waardevolle gegevens, die gemoeid zijn met de lijst van afnemers, niet aan de concurrentie ter beschikking te stellen'.

2.4. De eerste vraag die gelet op het subsidiaire karakter van de zevende appalgrief opkomt is, of Hameco, nu zij in cassatie niet bestrijdt 's hofs oordeel dat zij 'desbewust' in strijd met het octrooi van SKF had gehandeld in de zin van art. 43 lid 2 ROW, wel belang heeft bij klachten over 's hofs beslissing naar aanleiding van die subsidiaire grief, omdat deze slechts was opgeworpen voor het nu juist niet door het hof aangenomen geval dat Hameco, ook indien zij niet 'desbewust' had gehandeld, verplicht zou zijn haar af-

nemers er toe te bewegen de tabletten te retourneren. Strikt genomen zou wat het hof dienaangaande overweegt daarmee ten overvloede zijn overwogen.

2.5. Ik houd er echter, vooral gelet op de bewoordingen van r.o. 5, rekening mee dat 's hofs arrest zo niet moet worden gelezen, maar aldus, dat het de zevende appelgrief in die zin subs. heeft opgevat dat het daarin gevoerde betoog ook bedoeld zou zijn voor het geval dat Hameco 'desbewust' zou hebben gehandeld en op grond daarvan verplicht zou zijn haar afnemers er toe te bewegen de tabletten in kwestie te retourneren. Daarom ga ik thans op het middel in.

2.6. Het komt mij voor dat uitgangspunt in dit geding kan zijn dat de bestreden veroordeling tot het overleggen van een lijst van afnemers rechtstreeks verband houdt met het bevel aan Hameco om de geleverde tabletten terug te nemen van haar afnemers. Het hof heeft die veroordeling klaarblijkelijk beschouwd als een waarborg voor SKF dat Hameco laatstbedoeld bevel zal nakomen. Het gaat dus niet om een los daarvan bestaande rechtsplicht jegens SKF van Hameco om lijsten van haar afnemers over te leggen.

2.7. De vraag die partijen in de feitelijke instanties hebben besproken en die ook thans weer aan de orde wordt gesteld is waarop een dergelijke veroordeling berust. Dat zij veelvuldig in rechterlijke uitspraken voorkomt behoeft in het licht van het door de advocaat van SKF — ik neem de vrijheid waar ik hem hierna als auteur vermeld zijn naam te bezigen — elders (Zie losbl. Onrechtmatige Daad II-B, nrs. 225.3 en 228a.) geexposeerde materiaal niet veel betoog. Maar daarmee is de rechtsgrond nog niet verklaard.

2.8. Een eenduidig antwoord op genoemde vraag naar de rechtsgrond is in literatuur en rechtspraak niet te vinden.

2.9. Van Nispen (Dissertatie, nr. 202; BIE 1988, p. 74.) zoekt de grondslag in de naar ongeschreven recht bestaande bevoegdheid van de rechter om voorzieningen te treffen om te voorkomen dat na zijn uitspraak nieuwe geschillen ontstaan over de vraag of zijn vonnis is nageleefd.

2.10. Overigens maakt hij (Diss., nr. 201 en nr. 202 op p. 354.) nu juist bezwaar tegen de verplichting van gedaagde om aan eiser mee te delen aan wie inbreukmakende producten zijn geleverd, omdat naleving van deze verplichting de concurrentiepositie van gedaagde ernstig kan verzwakken. Hij bepleit, teneinde dit bezwaar op te heffen, het inschakelen van een onpartijdige derde (bijv. een accountant). (Dat dit laatste in deze zaak ook zou zijn gebeurd, is gesteld door Mr. Den Hertog bij pleidooi in appel — zie zijn pleitnota, p. 9 onderaan. Vgl. de daarmee overeenstemmende opmerking van Mr. Van Nispen in zijn schriftelijke toelichting onder 8, die, anders dan Mr. De Wijkerslooth bij dupliek onder 1 opmerkt, dus in zoverre wel grondslag in de gedingstukken vindt.) Blaauw (Executiemiddelen, praeadvies Ned. ver. voor rechtsvergelijking, 1980, p. 9 onder 2.2.5 bij noot 45.) is het met het bezwaar van Van Nispen eens.

2.11. Verkade (Ongeoorloofde mededinging, p. 223.) schrijft over o.m. het verschaffen van een lijst van af-

nemers aan wie inbreukmakende voorwerpen zijn verstrekt:

'De rechtsgrond voor dergelijke veroordelingen wordt gevonden in hetzij schadevergoeding anders dan in geld, hetzij in maatregelen ter beperking van (verdere) schade c.q. voorkoming van verder onrecht.' (Hij verwijst hier naar Van Nispen, diss., nr. 46, waar deze zich bezighoudt met de afbakening van schadevergoeding in andere vorm dan geld van het rechterlijk bevel.)

Elders (Aangepaste veroordelingen, in: Goed en Trouw (Van der Grinten-bundel), 1984, p. 574 e.v.) kiest hij, meen ik, duidelijker: de rechter zal moeten beoordelen of de zorgvuldigheid die de gedaagde in kwestie past, zo ver gaat dat de door de verschillende bevelsopdrachten, waaronder 'tertiaire' als het onderhavige (een controlebevel), veronderstelde rechtsplichten aanwezig zijn.

'Het aan de toepassing van zorgvuldigheidsnormen eigen ius in causa positum strekke zich bij uitstek uit tot de diverse door de eventuele rechterlijke bevelen veronderstelde rechtsplichten'

aldus Verkade (Aangepaste veroordelingen, p. 575.), die daarmee een grondslag kiest welke blijkt overeen te komen met de grondslag die Uw Raad in de hieronder nog nader te noemen Chloe-zaak (NJ 1988, 722) hanteerde voor de rechtvaardiging van een bevel als waarover het in die zaak ging.

2.12. De Ranitz (Het noemen van de voorman, in: IER 1986, p. 62 e.v.) noemt een aantal mogelijke gronden voor een bevel om de naam van de voorman te noemen, van welke gronden ik aanneem dat ze zijns inziens ook zouden kunnen gelden voor een bevel om de namen van afnemers te noemen, zoals:

— de mogelijkheid die de rechthebbende, die tot schadebeperkende maatregelen is gehouden, moet hebben om zijn schade zo goed mogelijk te kunnen vaststellen,
— de rechthebbende behoort de door de inbreukmaker verschaftte gegevens met betrekking tot de inbreuk te kunnen controleren,

— verzekering van de nakoming van het verbod tot inbreuk als de dwangsom niet de garantie geeft dat het verbod daadwerkelijk wordt opgevolgd,

— onder bijzondere omstandigheden kan het bevel als een alternatieve vorm van (een voorschot op) schadevergoeding worden beschouwd.

2.13. In de feitelijke rechtspraak vindt men verschillende grondslagen gehanteerd, zoals vergoeding van schade of het beeindigen van een onrechtmatige toestand en de controle op de nakoming van het terugnemingsbevel zonder dat voor dat recht op controle een bijzondere grond wordt aangegeven. Het beeld is allermint duidelijk. (Zie losbl. Onrechtmatige Daad (Van Nispen) II-B, nr. 225 onder 2 a en 228a.) De rechters (veelal in k.g.) bekommeren zich meestal niet om de rechtsgrond. (Van Nispen, losbl. Onrechtmatige Daad, p. II-167 bovenaan.)

2.14. De onderhavige zaak ligt anders dan het geval berecht in het arrest betreffende 'Chloe c.s./Peeters'. (HR 27 nov. 1987, NJ 1988, 722 (m.nt. LWH); BIE 1988, 25.) Daarin was gevorderd een bevel tot het overleggen van een lijst van toeleveranciers, welk bevel er toe

strekke om de rechthebbende (Chloe) ‘in staat te stellen jegens een derde of derden te ageren ter zake van of ter voorkoming van een door die derde(n) jegens Chloe onrechtmatig handelen’. (Zie r.o. 3.2 van het arrest.) Het ging daar dus om eventuele maatregelen gericht op bestrijding of voorkoming van onrechtmatig handelen van de derden (populair gezegd: het gaat daar om het kunnen oprollen van een organisatie die handelt in inbreukmakende producten), maar niet om de controle op de naleving van een bevel dat is gegeven aan de inbreukmaker zelf. Op dat onderscheid, nodig voor een goed begrip van de uitspraak van Uw Raad in die zaak, heb ik gewezen in de conclusie die ik voor dat arrest heb mogen nemen. (Zie onder 2.15–16.)

2.15. Ik meen dus dat het zoeven genoemde arrest niet zonder meer beslissend is voor de onderhavige zaak. Het geeft echter m.i. zeker mede de richting aan waarin thans moet worden gegaan.

2.16. Zoals ik in eerdergenoemde conclusie al voorzichtig heb aangegeven met betrekking tot de vordering tot openbaring van de identiteit van de ‘voorman’, met als motief de controle op de nakoming van een verbod aan de inbreukmaker, zou men de veroordeling — met een daaraan verbonden dwangsom — tot het verstrekken van gegevens van afnemers teneinde de rechthebbende in staat te stellen te controleren of het bevel tot terugneming van de inbreukmakende zaken (in het op dit terrein geldende bargoens: het ‘recallbevel’) is nagekomen, kunnen zien als middel in de sfeer van de tenuitvoerlegging van dat bevel tot terugneming. De rechter geeft de rechthebbende een middel dat hem in staat moet stellen zich ervan te overtuigen dat de inbreukmaker overeenkomstig een aan hem gegeven bevel een einde heeft gemaakt aan de onrechtmatige toestand.

2.17. Nu onder omstandigheden voor de inbreukmaker ernstige bezwaren kunnen kleven aan het ter inzage verschaffen van het afnemersbestand, zoals door o.m. Van Nispen genoemd (Zie hierboven onder 2.10.), meen ik dat een veroordeling daartoe alleen dan op zijn plaats is als de omstandigheden van het geval meebrengen, dat de inbreukmaker een op wat in het maatschappelijk verkeer betaamt berustende rechtsplicht jegens de rechthebbende heeft om dergelijke informatie te verschaffen ter controle op de naleving van een bevel aan de inbreukmaker tot terugneming van door hem onder zijn afnemers verspreide inbreukmakende producten. Zo'n omstandigheid kan m.i. zijn dat de inbreukmaker, zoals in het onderhavige geval, bewust inbreuk heeft gepleegd, waardoor, zou ik zeggen, in het algemeen al snel de vrees gewettigd is dat de inbreukmaker zich niet aan die veroordeling zal houden.

2.18. Ik zou dus niet willen aannemen dat de (Zie over toewijzing van voorzieningen door de k.g.-rechter op grond van enkel een belangenafweging Korthals Altes, Belangenafweging en doelmatigheidsoverwegingen in kort geding, in: Kort geding en toetsing (1985), p. 1-17, die zich een tegenstander daarvan toont. Zie verder Van Nispen, diss., nr. 209 e.v., in het bijzonder nrs. 217–219, in dezelfde zin; idem, Mon. NBW A-11, p.35

onderaan; idem in losbl. Onrechtmatige Daad II-B, nr. 261, nr. 2, met verdere literatuur en rechtspraak.) rechter — ook niet de k.g.-rechter²⁰ — onder alle omstandigheden de vrijheid bezit een maatregel als de onderhavige te treffen teneinde executiegeschillen te voorkomen, zoals Van Nispen bepleit. Het enkele voorkomen van executiegeschillen lijkt me in het algemeen onvoldoende basis voor het aannemen van een verplichting voor de inbreukmaker tot het overhandigen van een afnemerslijst aan de rechthebbende.

2.19. Bij dit alles geldt overigens dat de k.g.-rechter bij de beoordeling van een en ander wel een vrij grote marge heeft en een beperkte motiveringsplicht, zodat cassatie-controle van zijn uitspraken slechts beperkt zal kunnen zijn.

2.20. Na het voorgaande, dat tot een kort overzicht beperkt moest blijven, keer ik terug naar 's hofs arrest. Het hof heeft, zoals ik reeds hierboven heb opgemerkt, in r.o. 4 aangenomen dat Hameco ‘desbewust’ inbreuk heeft gemaakt op de octrooirechten van SKF. Het heeft daarom in het midden gelaten of de daar besproken beslissingen van de president strekten ter voorkoming of vermindering van de door SKF geleden schade dan wel tot nakoming van de verplichting van Hameco een einde te maken aan een door haar in het leven geroepen onrechtmatige situatie. Het hof heeft, als ik het goed zie, dus in elk geval aangenomen dat op Hameco hetzij op de ene, hetzij op de andere grond een rechtsplicht rustte om de afnemerslijst over te leggen, hetgeen impliceert dat Hameco onrechtmatig zou handelen jegens SKF indien zij die lijst niet zou overleggen.

2.21. Wat het hof in r.o. 5 overweegt gaat m.i. dan ook van die rechtsplicht van Hameco uit en betreft naar mijn mening slechts de in dit k.g. nog te beantwoorden vraag of een belangenafweging aan de toewijsbaarheid van de gevorderde veroordeling tot het overleggen van een afnemerslijst in de weg staat. Het hof heeft dus niet enkel op grond van een belangenafweging de onderhavige beslissing bekrachtigd.

2.22. Ik meen dan ook dat middelonderdeel 2 feitelijke grondslag mist.

2.23. Middelonderdeel 3 faalt naar mijn mening omdat wat het hof overweegt niet onbegrijpelijk is, terwijl 's hofs oordeel, dat, gelet op wat ik hierboven heb uiteengezet, naar mijn mening geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, verder als nauw verweven met waarderingen van feitelijke aard in cassatie niet op zijn juistheid kan worden getoetst.

2.24. Middelonderdeel 4 faalt om dezelfde redenen. Het stond het hof als k.g.-rechter vrij om zonder meer voorbij te gaan aan een min of meer terloopse opmerking van de kant van Hameco bij pleidooi in hoger beroep, dat het ter beschikking stellen van de lijst van afnemers overbodig is omdat het controleren ook via een neutrale instelling, bijv. een accountant, kan gebeuren.

2.25. Nu het middel naar mijn mening niet kan slagen, bereik ik de volgende conclusie.

3. Conclusie

Deze strekt tot verwerping van het beroep.

